

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910

Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Milunika Mitrović

NA KOLENIMA

Šapućemo
iz petnih žila
noctima
očima

Na kolenima
kažemo rečima
dođite

I one dođu
ponekad

Izdaleka
privuku se noću
kao pseći lavež

U grudima
da nam oližu
lokve vremena

Krv
sparušenu na usnama

Sa opustelog lica
svemoć prašine

O VLASTITOJ CELOVITOSTI

Svaki ožiljak
na savršenoj mapi
njegovog tela
grlim pobožno

Ushitom nepravredno povlašćene
kraljice i sluškinje
svojedobno samoizgnane

Kao da obljublujem
san o vlastitoj celovitosti

Osvetljen javno
lirskom ružom
potrošenog beskraja

SEVERNI ZUMBULI

*Umesto martovskih ida –
Bojani Stojanović Pantović*

Jednom svakako
zaboravićemo
kako gotovo čujni bili su
sveprožimajući
prodori mirisa dalekih zumbula
u naše zimogrožljivo proleće

Kroz plazmu
severnih razdaljina
kao oblaci preticali
još neraspakovana lica

Svežinom mlečnog puta
ona će strasno
iz lavirinta nesanice
nadgledati već balsamovane
naše adrese južnih bašta

Tražeci
ono senovito mesto
u lekcijama smrti
koje ćemo nanovo crvenim tušem
reciklirati
kao sasušenu draž
u pritajenoj poruci pisma

Vinutu negde visoko
u školjkasti ritam vrtoglavice
elejskog bića
Zamršenu kosu
nad vodom plavetne vrbe

Fluidnu neregivost
dodira Bahovih sfera

URONJENA TEŽINA

Nije to više
s časa na čas
uronjena težina
koja će ispariti
od uboda prvog
zraka narednog jutra

Već neka ispucala gled
popala na sve stvari
i pomisli o njima
kao zaraza

Još uvek zadržavajući
prazninu na pristojnom odstojanju
glode iznutra bez namere
da me napusti

Samo povremeno
kao da se preruši
u neupadljivu putnicu
bezličnu

Koja izade noću
neopženo iz voza
na nekoj neočekivanoj stanici
da dopuni moj kofer
sitnim prtljagom
i drugim izlišnostima
koje se čine neophodnim
kako bi nas i dalje zavaravale

Sve dok najzad
više ne čineći ništa
isisa boju svakog smisla
utiskujući posvuda svoj
neimenovani potpis

Namesto imena moga
I tvoga

NE NAVRAĆAJ

Senko mladosti
ne obmanjuj
Molim

Ne navraćaj
u moj pogled
maglen

Pun oklevajuće zime
pred ježastim
cvetanjem hrizantema

Dole
u raskoši osame
majčinog vrta
pomračen sjaj
Zaseniće ga
bojim se

Sa vrha čiode
okliznuti
niz blagu liticu tmine
sred smušene zbilje

I više neće znati
izaći ni na jedna vrata
zaključana iznutra
nevidljiva spolja

Ni reči mi
gde sam to sada
a ko namesto tebe
bejah negda

SRED ZIME

Navući roletne
zaključati se
staviti rešetke
Ušuškati se vunom
i krznima

Podražavati
zalutalu semenku
ispod cvetne bašte ćilima
kome proleće
smene godišnjih doba i država
ništa ne znače

Izbeći
nemoguća navikavanja
na zimu i njene surove fine
bajkovitih obličja
Truljenje
u zavetrini nedodija

Neka o tome svedoče
skrivena božanstva
biblioteka i arhiva
digitalne očice kamera
Svi ostali

Jer tebi je do onog doba
koje se ne zamenjuje
i ne jednači sa nekim drugim

Ne prolazi u hujanju
ispod prozora
sa vojskom lišća
namernika i pasa
lutalica

Ne oglašava
preko bilborda
Interneta
čitulja sa drveća
Urnebesa javnih vesnika
boljeg života u raljama
smrti i razbibrige

Ostati tek tako
u stanju zaustavljenog leta ptice
postojbini mirisa rozetle
u nozdrvi detinjstva

Usred naviruće beline
biti nežni namaz svetlosti
preko tame po rubovima
gde nesanica sa snom
dan i noć se grli

Prepuštena
onom ničem
ispod ornamentike ćilima
što neimenici ti duši

nečijim stopama
urezuje drukčije boje

IŠČEZAVANJE

Dobroslavu Smiljaniću

Kisnu
duše naše rasparane
a ne tela ispod kišobrana

Kako da ih proverimo
tako neprimetni
od rada noći

Natkriljeni
svako svojim
iza vida svodom

Sred vremena
što nas opkoljava

Uramljeni
već u slova neizbežna
padajući

Cvetanja natrula
I smrtna

ŽEŽEZEMLJON

*Tvorče, luđačka silo, genijalna euforijo!
I ti si led. I led je sve što si stvorio.*

Branislav Petrović

Žeževasion
izmeđ redova
Otud iz čista nedopira
to Brana drhturi
kao dežurni svitac
I veje
dok reč o reč tare
Na uzbunu zvoneći
još lično živ i čio
valjda od nezamislivog
sjaja tolike tmine
nekako odveć beo

Ubogi brate
odavno pitam
Ono o pepelu i prahu
istina li da laž nesuvisla je
ili
stvoreno sve i rastvoreno potom
led Vaistinu
led je
(u rukama majmunskim
metafora trošna)
i ništa više

Minus koliko ispod nule
mora da biva
Bože u Tebi

kada sila studi te grdne
seže sve dovde

Sipa i žeže
Žežezemljon

MALI SOLILOKVIJ

Prema Geteu

Trenutku šapućem

Tako mi divan si
zastani
Ne odlazi

Stoj
ubeđujem drugi
Ne podrhtavaj

Izdrži samo
ne vrtloži
Čemu

Iz obilja u dotraj
i ti
poći ćeš za njim

NEMOGUĆA

Prazna pristaništa sad su naše reči
Kao carstva neotkrivena
potopljene tišinom

Uzaludno iščekujući
male Nojeve barke
da prevezu im na druge obale
mutne toware taloga

Te neprospavane ugarke srca
poslate morskom nikome

Kao jezičke mračnih šuma
što se talasaju kao gavranova krila
šireći iznutra opake dubine

Da osvetle svetkovine lišća
pripravnog za odlazak
koje šumno šapuće

*Moraćeš savladati smrt
da bi zaista živeo*

*Pijanstvo ove ljubavi
sa njenim nepodnošljivim vrelom
da bi orodio*

Sve dok nam punoća
njenog topota još izmiče

A reč Nemoguća
samo je osluškuje

KAMIČAK

Promrzli
ovaj siroti kamičak
sa dragog groba
oseća li kako vrelina
moje stisnute šake
sada jedini mu je dom

Privremen
lažan
kao i sve što
pred ustima smrti
skrušena žudnja
dlanovima pokušava

Naše obmane
prispevajući u međuvreme
čistih kristala
ispod kore snega
kako samo vole
da se ponavljaju

Oslobode zahteva materije
kao eliksir one jave
čija ranjivost
čas me sa mrtvim jedini
čas opet poverava živim

TIŠINA ULAZI

Tišina ulazi polako
kroz sva zabravljena vrata
zatvorene prozore
nevidljive pukotine
stamene zidove
brižljivo naslagane godine

Uvlači se
preko odžaka i krova
iz podrumskih prostorija
Kroz zavrnutu slavine
vode i krvotoka

Tišina stiže podmuklo
iz lepljive gustine neprozira
Memljive daljine daljina
zametenih putnih pravaca

Kao revnosni sluga
dolazi da pospremi
pokrove paučine
i druge stvari bez svrhe
iza sumnjivog odsustva
gospodara

Da se mirno razbaškari
iznutra i naokolo po otiscima
onih čije se ruke i koraci
više u njih ne mogu nastaniti
ako bi pokušali

Da još jednom
naslade svoje izgladnele oči
svadbenim nebom

Kušaju mrve kolača
uz crni gutljaj vina
sa kamerne trpeze

GLEĐ MRTVIH OČIJU

Pa da
kao listak opadamo
Samo ne tako ljupko
bez imalo patetike

Prvi kad navru
zli vetrovi
spremni da i nas
odvedu na svoje
crno-bele obale

Nigdinom
u kojoj neće uspevati
obrti godišnjih doba
pokretne slike boja
naših uzajamnih lica
koja više neće stariti

Samo stud
kao iz ugašenog računara
nastaviće još da šalje
nevidljive poruke

Jer nedokučiva
gleđ je mrtvih očiju

Nepobediva
koliko i naša zimzelena žeđ
što na sve načine
pokušava ih privoleti
da rečju progledaju
iz nemote mramora

BEZMALO

Bezmalo
život bi zaista
mogao biti san

Potrebno samo je
otiske onih koji su otišli
sa zidova
i obezbojenih stvari
ostrugati

Izdajničke tragove
da tu ikada disali jesu
ukloniti

Prepustiti ih
nehajnoj
vladavini duhova
Neizvesnosti
zakona sna

Ne ranjavati se

Pod strašnim skladom
ruševina
odolevati prizivu
hladnih bodeža
uspomena

Ne sagoreti
ružoprsta krilca
slepog miša

Kroz njih
da već mrtav nisi
a oni zapravo živi
iznova proveriti

NEKOPIRATI

SASUD

I reč sasud je
što ga treba ispuniti
Kao srce
koje ne umire
kad mislimo da treba

Stalno dolevati
da se ne rasuši
ne prepuni
Ne odlije u vetar
ni zbog koga
Ni za šta

Da ne uvećava
i ne smanjuje
sočiva razdaljine
Samoće
Bliskosti
Nedostajanja

Stvari
koje dok učismo
da nam po meri budu
iščezoše